

Sygn. akt VI P 742/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 rok

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Bogumiła Krzywińska, Jadwiga Janina Piłatkowska

Protokolant: Lena Siedlecka

po rozpoznaniu w dniu 05 kwietnia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

o odszkodowanie

I. Zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz powoda A. K. kwotę 6 909,99 zł. (sześć tysięcy dziewięćset dziewięć złotych 99/100) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za okres od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz powoda A. K. kwotę 60 zł. (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 345,50 zł. (trzysta czterdzieści pięć złotych 50/100) tytułem zwrotu opłaty sądowej, z której powód był zwolniony z mocy ustawy.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 255,76 zł. (dwieście pięćdziesiąt pięć złotych 76/100) tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

V. Wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 303,33 zł. (dwa tysiące trzysta trzy złote 33/100).

Bogumiła Krzywińska SSR Joanna Napiórkowska – Kasa Jadwiga Janina Piłatkowska

Sygn. akt VI P 742/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2013 roku powód A. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 6.390,00 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako pozwanego powód wskazał (...) sp. z o. o. z siedzibą w T..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony w pozwanej spółce, zaś dnia 18 października 2013 roku pozwana wręczyła mu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie z art. 53 K.p. Powód wskazał, że w

dniu, w którym pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę miał on nadal prawo do zasiłku chorobowego, nie został bowiem przez niego wyczerpany okres zasiłkowy.

Na rozprawie w dniu 28 października 2014 roku pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej spółki kwoty 6.909,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty.

(pozew – k. 1 – 2, protokół rozprawy z dnia 28.10.2014r. – k. 53)

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana wskazała, że nie miała ona żadnej wiedzy na temat chorób, na które powód choruje z tytułu których mał wystawiane zwolnienia lekarskie.

(odpowieź na pozew – k. 11 – 13)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę zawartej dnia 4 grudnia 1986 roku na czas nieokreślony. Powód początkowo pracował w spółce (...) S.A. (...) w W., zaś od dnia 1 lipca 2012 roku został przejęty do pozwanego pracodawcy – (...) sp. z o. o. w T.. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.303,33 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę – k. 1 cz. B a/o powoda, świadectwo pracy – k. 24, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 27, zawiadomienie o przejęciu zakładu pracy – k. 119 cz. B a/o powoda)

Powód przebywał na zwolnieniach lekarskich w następujących okresach:

- od 1 lipca 2012 roku do 17 października 2012 roku,

- od 28 listopada 2012 roku do 24 grudnia 2012 roku,

- od 28 lutego 2013 roku do 28 marca 2013 roku – w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu chorób o numerach statystycznych E11 (od 28.02.2013r. do 14.03.2013r.) oraz J06 (od 15.03.2013r. do 28.03.2013r.),

- od 2 kwietnia 2013 roku do 29 kwietnia 2013 roku – w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym R53,

- od 7 maja 2013 roku do 3 czerwca 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym G54,

- od 5 czerwca 2013 roku do 2 lipca 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym G54,

- od 4 lipca 2013 roku do 31 lipca 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym G54,

- od 2 sierpnia 2013 roku do 29 sierpnia 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu chorób o numerach statystycznych E11 (od 02.08.2013r. do 15.08.2013r.) oraz M51 (od 16.08.2013r. do 28.08.2013r.),

- od 1 października 2013 roku do 11 października 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym M51,

- od 15 października 2013 roku do 26 października 2013 roku - w tym okresie był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym E11.

Choroba o numerze E11 to cukrzyca insulinozależna, choroba o numerze J06 to ostre zakażenie górnych dróg oddechowych o umiejscowieniu mnogim lub nieokreślonym, choroba o numerze R53 to złe samopoczucie, zmęczenie, choroba o numerze G54 to zaburzenia korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych, zaś choroba o numerze M51 to inne choroby krążka międzykręgowego. Choroby o numerach G54 i M51 są dolegliwościami podobnymi.

(dowód: karta zasiłkowa powoda – k. 25- 26, pismo (...) – k. 61, opinia biegłego z zakresu medycyny pracy – k. 125 - 126)

Dnia 18 października 2013 roku powodowi zostało doręczone oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b Kodeksu pracy w związku z niezdolnością powoda do pracy w roku 2013 wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu zasiłku i wynagrodzenia, tj. 182 dni.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę – k. 23, zeznania powoda A. K. – k. 54)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów, w tym na podstawie dowodu z zeznań powoda A. K. (k. 54), które Sąd uznał w całości za wiarygodne oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy (k. 125 – 126), która została również przez Sąd uznana w całości za wiarygodną, gdyż jest ona sporządzona w sposób jasny, rzeczowy i fachowy.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Podstawą materialnoprawną roszczenia powoda jest regulacja zawarta w art. 56 K.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Z analizy treści doręzonego powodowi rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia wynika, że podstawą prawną dla zastosowania przez pracodawcę w tym przypadku takiego sposobu rozwiązania umowy o pracę była regulacja z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. Należy wobec tego zbadać, czy w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki z tej regulacji uprawniające pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę z powodem.

Zgodnie z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. pracodawca ma prawo do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z pracownikiem, którego niezdolność do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Jak wynika z ustaleń faktycznych powód był zatrudniony u pracodawcy dłużej niż 6 miesięcy, był bowiem jego wieloletnim pracownikiem, stąd też ten przepis znajdzie do niego zastosowanie. Do rozstrzygnięcia pozostaje ustalenie, czy rzeczywiście niezdolność powoda do pracy trwała dłużej niż okres pobierania przez niego zasiłku chorobowego, wypłacanego mu w niniejszej sprawie przez pozwanego pracodawcę (powód jednocześnie wskazał, że nie pobierał świadczenia rehabilitacyjnego).

Jeśli chodzi o kwestię okresu pobierania zasiłku wskazaną w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. należy uznać, iż chodzi tu o okres pobierania tego zasiłku wyznaczony zgodnie z odpowiednimi przepisami zawartymi w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2016 roku, poz. 372, dalej jako: ustawa zasiłkowa). W doktrynie wskazuje się, że okresy pobierania zasiłku ustala się

właśnie na podstawie przepisów z ustawy zasiłkowej, w tym na podstawie art. 9 tej ustawy, zgodnie z którym do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (K. Jaśkowski, Komentarz do art. 53 KP, LEX/2016). Warto też zauważyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2008 roku, sygn. akt I PK 60/08 wskazał, że przez użyte w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. wyrażenie „w okresie pobierania zasiłku” należy rozumieć okres faktycznego wypłacania pracownikowi zasiłku chorobowego, chyba że okaże się, iż zasiłek był świadczeniem nienależnym. Powyższe oznacza więc, że jeśli pracownik pobierał zasiłek chorobowy, a nie został wyczerpany okres tego zasiłku, to jednocześnie nie można uznać za wyczerpany okres pobierania zasiłku określony w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP i pracownika takiego nie można zwolnić na tej podstawie.

Zgodnie z art. 8 ustawy zasiłkowej okres pobierania zasiłku chorobowego, zwany okresem zasiłkowym, trwa co do zasady 182 dni. Wskazany wyżej art. 9 tej ustawy w ust. 1 wskazuje, że do okresu zasiłkowego zalicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, z kolei art. 9 ust. 2 tej ustawy mówi, że do tego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z analizy przedłożonej w toku postępowania dokumentacji, pisma zakładu leczniczego, karty zasiłkowej powoda oraz opinii biegłego z zakresu medycyny pracy wynika, że powód w okresie od dnia 28 lutego 2013 roku do dnia rozwiązania z nim umowy o pracę był w rzeczywistości niezdolny do pracy z powodu różnych chorób, niektóre z nich jednak, jak choroby o numerach G54 i M51 mogą być zaliczane do jednego okresu zasiłkowego, pozostałe zaś, o ile występuje między nimi przerwa, nie podlegają takiemu zaliczeniu. Mając na uwadze takie ustalenia wynikające z opinii biegłego Sąd ustalił, że powód w rzeczywistości nie wykorzystał w chwili doręczenia mu rozwiązania umowy o pracę okresu zasiłkowego określonego w ustawie zasiłkowej, tym samym nadal przysługiwał mu zasiłek chorobowy. Jak bowiem wynika z opinii biegłej wydanej w niniejszej sprawie, okresy niezdolności do pracy ze względu na chorobę o numerze E11 oraz chorobę o numerze M51 nie podlegają zaliczeniu w jeden okres zasiłkowy. Z ustalonego stanu faktycznego wynika zaś, że w chwili wręczenia powodowi rozwiązania umowy o pracę przebywał on na zwolnieniu ze względu na chorobę o numerze E11 (cukrzyca insulinozależna), które to zwolnienie trwało od dnia 15 października 2013 roku. Jednocześnie poprzednie zwolnienie zakończyło się w dniu 11 października 2013 roku, a więc brak tutaj nieprzerwanego okresu niezdolności do pracy (przerwa pomiędzy 11 października 2013 roku a 15 października 2013 roku). Z kolei poprzednia niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby, czyli z powodu choroby o numerze E11 wystąpiła w okresie od 2 sierpnia 2013 roku do 15 sierpnia 2013 roku. Przerwa zaś pomiędzy dniem 15 sierpnia 2013 roku a dniem 15 października 2013 roku wyniosła 61 dni, a więc okresy te nie podlegają zsumowaniu w jeden okres zasiłkowy.

Z powyższego wynika więc, że powód nie wykorzystał okresu zasiłkowego, tym samym w chwili doręczenia mu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia nie został wyczerpany jego okres pobierania zasiłku, o którym mowa w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. Oznacza to w konsekwencji, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w niniejszej sprawie było niezgodne z odpowiednimi przepisami je regulującymi, zaś roszczenie odszkodowawcze powoda należy uznać, w świetle art. 56 § 1 K.p., za zasadne.

W tym miejscu należy również wskazać, że strona pozwana w toku postępowania podnosiła okoliczność, że nie miała wiedzy o poszczególnych numerach chorób, ze względu na które powód był niezdolny do pracy, stąd też w jej mniemaniu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem było uzasadnione w związku ze stanem wiedzy pozwanej. Taka argumentacja nie może jednak być skuteczna, bowiem okoliczność z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p. jest okolicznością obiektywną i niezależną od wiedzy samego pracodawcy. W sytuacji, gdy nie został wyczerpany przez pracownika okres zasiłkowy nie można zastosować regulacji z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b K.p., bez względu na wiedzę pracodawcy co do faktycznych okresów niezdolności do pracy sumowanych do jednego okresu zasiłkowego.

Zgodnie z art. 58 K.p. odszkodowanie, w którym mowa w art. 56 § 1 K.p., przysługuje pracownikowi w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu za okres wypowiedzenia. Jak wynika z ustaleń faktycznych okres zatrudnienia powoda na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony uprawniał go do trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, stąd

też powodowi należy zasądzić odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w wysokości odpowiadającej jego trzymiesięcznemu wynagrodzeniu, a więc w kwocie 6.909,99 zł (3 x 2.303,33 zł = 6.909,99 zł). Sąd zasądził powyższą kwotę wraz z odsetkami od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty, zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej, sprecyzowanym na rozprawie w dniu 28 października 2014 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie regulacji z art. 98 K.p.c. oraz § 11 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.). Sąd nakazał również pobrać od pozwanej spółki, jako przegrywającej sprawę, koszty opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia których powód był zwolniony z mocy prawa, w wysokości 345,50 zł oraz koszty tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, związane z wynagrodzeniem biegłego przyznanym postanowieniem z k. 131 – 132 akt sprawy w wysokości 255,76 zł.

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, zgodnie z regulacją z art. 477² § 1 K.p.c.